

ΕΝΑ ΑΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΚΑΤΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗΝ ΕΚΛΑΪΚΕΥΣΙΝ

Ο "ΦΑΟΥΣΤ," ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

(Ο άνθρωπος που πούλησε στον διάβολο την ψυχή του)

μοιραία νύχτα είχε όπλωθη πειά...

Τό σκοτάδι, στό δρόμο του σπιτιού της Μαργαρίτας ήταν πυκνό, αδιαπέραστο. Έξαφνα, από μιά γωνιά πρόβαλε ένας άνθρωπος. Μέσα στ' σκοτάδι, τήν χαρακτηριστικά του προσώπου του δέν ξεχωρίζανε. Μά ένα προσεχτικό μάτι θά μπορούσε νά διακρίνη τολάχιστον τήν στολή του: Ήταν ένας στρατιώτης.

Βάδιζε άργα. Προχωρούσε σκυφτός και τά θήματα του ήσαν άθεετα. "Ι- τως θυμας νά ήταν και ταραγμένος ό- περβολικά. Βάδιζε και μονολογούσε ψιθυριστά:

"Α!... Έλεγε. Σάν θρικόμουν άλλοτε σ' ένα εύθυμο τραπέζι και οι κύντροφοι πού τους άρρσει νά πανεύονται, φέρτωνα με έγκώμια τήν καλή τους, καθόμουν ήσυχος... Άκουμπουσα τόν άγκώνα στό τραπέζι: και άκουαζ πού καζενός τις καχρισίες... Χαίθευα τά γένεια μου και, πιάνοντας τό γεμάτο ποτήρι με τό χέρι μου, μιλούσα...

Ο στρατιώτης σκόταψε τότε σέ μιά πέτρα. "Άφρη νά τού ξεφύνη μιά βλατήρια και προχώρησε πάλι, εξακολουθώντας τό μονόλογό του:

"Μιλούσα τότε και έλεγα: «Καθένας μπορεί νά λήη τά δικά του! Μά καμιά κοπέλα σέ όλη τή χώρα δέν μπορεί νά αυρηθί με τή μικρή μου άδελφή, τή Μαργαρίτα...» Και οι άλλοι άπαντούσαν τότε: «Έχει δικιο. Η Μαργαρίτα είναι τό στολίδι μέσα σέ όλες!» Και τώρα;

Αυτό τό: «Και τώρα;» έγ'ηκε σάν βρυχημός από τό στόμα του στρατιώτη.

—Και τώρα! Άχ! θόγγηξε. Μούρχεται νά έρριζώσω τά μαλλιά μου, νά σπάσω τό κεφάλι μου στόν τοίχο! Μοῦ τά είπαν, μοῦ τά είπαν όλα... και τώρα; Ο πρώτο; κατεργάριση μπορεί νά μοῦ μιλήρη με ειρωνείες και κατασρόνια κ' έγ'ω νά σπαθώ σάν ένοχος μπροστά του. Και αν έσπαξα όλωνών τά μούτρα, ψεύτη ωστόσο δέν θά μπορούσα κανέναν νά πώ!...

Διέκοψε άπότοια τό μονόλογό του. Βηματισιοί άκούσθικαν από τήν άλλη γωνιά τό δρόμου. "Άνθρωποι έργόντουσαν πρὸς τό μέρος του. Ποιοι μοροδσαν νά είναι τέτοια ώρα; Ο στρατιώτης σάθηκε κ' έφερε τό χέρι του στό σπαθί του.

Πραγματικά, από τήν άλλη γωνιά τό δρόμου έρχόντουσαν δυό άνθρωποι. Ήσαν ο Μεφιστοφελής και ο Φάουστ. Βιδιζάν άργα και συνομιλούσαν σιγανά.

—Μοῦ φαίνεται πὸς όλη αυτή η μαυρία της νύχτας πέφτει μέσα στην καρδιά μου, έλεγε ο Φάουστ πικραμένος.

—Κ' έγ'ω, τού επάντησε ο Μεφιστοφελής: κ' έγ'ω νοιάζω πὸς ευπνὸ, σάν τό γατάκι πού γλυστοζάει άπ' τήν κρυφή τή κάλα και τρίβεται χαιδέυτικα στους τοίχους. Περιθόλι είναι η καρδιά μου από τράγοι πόθο. Από τώρα κιόλας έρεθίζει τό σίμα μου η ύπεροχη νύχτα της Βολπούργης...

—Α, ναί! Η νύχτα της Βαλπούργης... Μά, θά είναι έτσι, ό- πως μοῦ έλεγες; Ξέρεις ότι ύπεροχθηκα τό ερασιότερα πράγμα- τα της άγαπημένης μου. Της είπα ψέμματα, πὸς τάχα θά μοῦ τά έτοιμάση κάποιος εξακουστός τεχνητής. Και πρέπει νά τάχο!

—Θά τάχης! άπάντησε ο Σατανάς. Μά στάσου τώρα. Είμαστε έμπρὸς στό σπιτι της κοπελλούδας. Θά της τριγωνιούθω ένα ά- νάτρο τραγοῦδι, νά θά βγ'η ν' άνοιξη. Η γρηής θ'ή κοιμάται, πι- στεύω, γιά καλά...

Και ο Μεφιστοφελής σήκωσε τήν κιθάρα πού κρατούσε και άρχισε νά ψιλοτραγουδή.

Δέν πρόλαβε όμως νά ξεκαλουθήση τό τραγοῦδι του. Ο στρατιώτης, πού περπατούσε λιγο πὸς πέφσ, έβγαλε έξαφνα έναν άγριο βρυχηθίό:

—Αυτοί είναι! κρύγασε. "Α! Θά τοῖς κ'κοιλιάσω!

Και ώρμησε με θυμόν τό ξίφος, εναντίον τους. Ο Μεφιστο- φελής με τήν κιθάρα: θρέθηκε πρῶτος μπροστά του.

—Ποῖαν έρχεσαι νά εξαλογιάσης εδώ, κισαρχαμένε; φώναξε ο Βαλεντινός.

Γιατί ήταν αυτός ο Βαλεντινός, ο αδελφός της Μαργαρίτας. Ο Σατανάς τόν άνεγύρισε, φρικτά, άμέσως. Έκανε ένα ση- μα πρὸς τά πίσω και πρόταξε τήν κιθάρα. Τό σπαθί του Βα- λεντινού έπεσε πάνω της: και τήν κομμάτιασε.

Ο νέος ώρμησε ξανά: Ο Μεφιστοφελής έγ'υγαλε κ' αυτός τό σπαθί του.

—Κύριε δόκτορα, φώναξε στόν Φάουστ, πὸς στεκόταν άνα-

δος έμπρὸς στήν τροπή πού είχαν πάρει τά πράγματα, κύριε δόκτορα, μή γάνης τό θάρρος σου! Έμπρὸς, έξω τή σπάθα! Χτύπα!...

Ο Φάουστ έβγαλε με τοεμάμενα χέρια τό ξίφος του.

—Χτύπα! τού έπανέλαθε ο Σατανάς. Έγ'ω άποκρούω!

—Αποκρούε λοιπόν! τού φώναξε ο Βαλεντινός και κατέφερε και' επάνω του τό σπαθί του.

Μά τό σπαθί χτύπησε στό ξίφος του Μεφιστοφελή και παρα- στράτησε. Ο στρατιώτης τό ξανασήκωσε ψηλά.

—Κι' αυτήν έδώ! φώναξε.

—Κι' αυτήν!

Τό ξίφος του Βαλεντινού χτύπησε και πάλι στό ξίφος του Σα- τανά.

—Θαρρὸ πὸς χτυπιέμαι με τό διάβολο τόν ίδιο! ούρλιασε ο πολεμιστής. Τι μου συμβαίνει; Έχει παραλύσει τό χέρι μου!

Και πραγματικά, δέν κατάρθωνε νά ύψωση ξανά τό σπαθί του. Η στιγμή ήταν κρίσιμη. Ο Φάουστ παρακολουθούσε με ά- γωνία.

—Χτύπα!

Άκουσε έξαφνα στά αυτιά του νά άντηχή ψυχρή και άμειλι- κτη η φωνή του Μεφιστοφελή. Και τότε, μηχανικά, σήκωσε τό χέρι. Ο Βαλεντινός έστρεκε μπροστά του άκίνητος, παραλυμέ- νος, Άσυναίσθητα, ο Φάουστ πλησίασε στό σίμα του τήν αιχμή του σπαθίου του. Και τό ξίφος, σπρωχμένο θαρρείς από μιά τεραστία δύναμη, πὸν δέν ήταν η δική του, διαπέρασε τό στή-θος και τήν καρδιά του νέου!

Ο Βαλεντινός έβγαλε ένα μουγγρητό και σοσιόστηκε γά- μου. Τό ξίφος είχε μείνει μέσα του. Ο Φάουστ δέν θρήκε τή σ'υαμη νά τό ξανατραβήξή!

—Νά! ψιθύρισε ο Σατανάς ήμερο σάν άρνι έγινε τό θηριο- Δρόμο τώρα!...

Τράβηξε τόν Φάουστ και τόν παρέσυρε από τή γωνία του δρόμου. Μά ο θόρυβος της συμπλοκής είχε άκουστή τριγυρία και έύπησε τους γειτόνους. Μερικοί άρχισαν κιόλας νά θναινουν, μισανογιου- τας τις πόρτες τους. Σέ λίγο, άνοιξε και τό πα- ράθυρο της Μαργαρίτας.

Οι γείτονες πλησίασαν και έσκυψαν επάνω στό λαθώμενο Βαλεντινο. "Ενας άπ' αυτούς πλησίασε στό πρόσώπο του τό φανάρι πού κρατούσε, και τότε έξαφνα, έβγαλε μιά κραυγή:

—"Α! Μά αυτός είναι...είνε...ό

—Ποῖος είναι; ρώτησε η Μαργαρίτα άπ' τό πα- ράθυρο της.

—Είνε ο γιοῖς της μάνας σου! άπάντησε άμει- λικτα ο γείτονας.

Η νέα έβγαλε μιά γοερή κραυγή... άφρη σέ παράθυρο και ώρμησε έξω στό δρόμο. "Όλοι οι γείτονες είχαν τριγυρίσει τώρα τό Βαλεντινο. Δυό γυναικείες έσκυψαν και τόν μισοσήκωσαν. Η Μαργαρίτα έπεσε στά γόνατα πλάι του και από τά μάτια της έτρεχαν θρῦση τά δάκρυα. Ο λαθώμε- νος κάρφωσε τά μάτια επάνω της, λέγοντάς της:

—Σύ είσαι εδώ; Φύγε από κοντά μου! Παληογυναϊκά!

—Παναγία μου! φώναξε η δυστυχισμένη. Τι άκούω! Από τό στόμα του αδελφου μου!...

—Μην άστευεύσαι με τήν Παναγία! τήν διέκοψε ο Βαλεντι- νος. Άλλοίμονο!... Ο τι έγινε, έγινε!... Σήμερα έχεις ένα φιλο, μά αύριο θά έχης δέκα... Άτιμη!...

—Ενας θανασιμος θήχας τόν διέκοψε και αίμα θήκη από τό στόμα του: Μά κατέβαλε μιά μεγάλη προσπάθεια, μισοηκό- θηκε στά χέρια αὐτῶν πὸν τόν κρατούσαν και φώναξε:

—Μαργαρίτα, δέν είναι αδελφή μου! Γείτονε, αυτή έδώ άτί- μασε τό θυμά μου!

Η νεαρή γυναικά αλόλυδε.

—Σώπα! τής έπανέλαθε ο αδελφός της με φωνή πὸς έσθυνε πειά. "Ας λείψουν τά δάκρυά σου! Άποῦ άπαρηθήκες... τήν τιμή, μούδωσες τήν πιὸ θοραειά πληγή στήν...στήν καρδιά. Τώρα... τώρα έγ'ω πεθαίνω... σάν στρατιώτης τίμος. Πεθ...

Δέν μπόρεσε νά τελειώσῃ. Η Μαργαρίτα έπεσε επάνω του με άναφυλλητά.

—Θέέ μου! εκράυασε. Πεθαίνει! "Α! Μανούλκ μου, πὸς είσαι, μανούλα μου;

Ο Βαλεντινός δέν ύπήρχε πειά στή ζωή. Και η μητέρα του δέν φαίνονταν ποθενά. Μιά γειτόνισσα, πὸς έτρεξε μέσα στό σπιτι νά τήν φαναρή, έβγαλε μιά κραυγή, μόλις τήν είδε.

Η γρηά ήταν έαυλωμένη από κρεβάτι της και δέν άνάσινε. Δέν ύπήρχε πειά ούτε αυτή στή ζωή. Διπλός φωνιάς, ο Φάουστ, τήν είχε σκατώσει κ' αυτήν. Τό δεύτερο φιαλίδιο πὸς τού είχε δώσει: ο Μεφιστοφελής, περιέριξε δηλητήριο και όχι ύπνωτικό!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνείχεια.

